

HET VIJFDE WERELDBOSBOUWCONGRES TE SEATTLE VAN 29 AUGUSTUS—10 SEPTEMBER 1960

door

TH. C. OUDEMANS

Het eerste wereldbosbouwcongres werd in 1926 te Rome gehouden, het tweede in 1936 te Boedapest, het derde in 1949 te Helsinki, het vierde in 1954 te Dehra Dun en nu het vijfde te Seattle.

Oorspronkelijk was het doel iedere tien jaar een wereldbosbouwcongres te doen plaats vinden. De reden waarom nu reeds na vijf jaar een congres werd gehouden, is gelegen in het feit van de stormachtige ontwikkeling van de bosbouw, zowel zuiver wetenschappelijk als praktisch, vooral ten aanzien van industrie en bosbeleid in de verschillende landen. Een steeds dichter bevolkte wereld, waarbij de houtconsumptie een bijna onvoorstelbare hoogte bereikte, geeft te denken of wellicht de wereldconsumptie aan hout de wereldproductie daarvan niet zal gaan overtreffen.

Het is niet te verwonderen, dat de keuze op de Verenigde Staten is gevallen om als gastheer op te treden voor de bosbouwers uit de vijf werelddelen. Amerika heeft immers, niet alleen op het gebied van de wetenschappelijke en praktische bosbouw in al zijn facetten, doch ook in verband met het beheer van zijn enorm areaal van bossen in zeer verschillende klimaatszones, zijn sporen in de laatste 40 jaren ongetwijfeld verdiend. Het is president Franklin Roosevelt geweest die pleitte voor internationale samenwerking van de bosbouw in de gehele wereld. Hij was degene die mede de stoot gaf tot de oprichting van de permanente organisatie die zich binnen het kader van de F.A.O. bezig houdt met de wereldbosbouw.

Drie boeken over de historie van het Amerikaanse en Canadese boswezen zijn van groot belang voor de kennis van de ontwikkeling van de bosbouw in Amerika. Het zijn „The Great Forest” van Richard G. Lillard, „Breaking New Ground” van Gifford Pinchot en „Bernard Eduard Fernow: A Story of North American Forestry” van Andrew Denny Rodgers. De pionierswerkzaamheden van Fernow als de eerste leidinggevende beroepshoutvester in Amerika (1876—1923) en van Pinchot met een bosbouwcarrière van 1889 tot in 1946, geven een beeld van het ontzaglijke werk dat heeft geleid tot de „United States Forest Service” te Washington D.C., waarvan Lyle Watch tot voor enkele jaren het hoofd was. Deze laatste, voortreffelijke houtvester-organisator, heeft zeer juist ingezien dat de Amerikaanse bosbouw niet nationaal doch internationaal dient te worden bekeken. Grote waarden staan voor Amerika op het spel, niet alleen op het gebied van productie in al zijn geledingen, maar ook op het gebied van de recreatie. Belangrijk is het hier nog eens te vermelden dat de natuurbeschermingsgedachte in Amerika het eerst tot uitdrukking is gekomen bij de stichting van het Yellowstone Park in 1872.

Reeds in januari 1960 werd door Richard E. McArdle, hoofd van de „U.S. Forest Service” in zijn kwaliteit van voorzitter van het organisatie

comité voor het vijfde wereldbosbouwcongres aan alle staten van de wereld en aan alle instanties, werkzaam op het gebied van de bosbouw, invitaties tot deelname aan dit congres verzonden met uitvoerige toelichtingen. De president van de Verenigde Staten van Amerika, Dwight D. Eisenhower, trad op als „patron“.

De regeringen van 65 verschillende staten van de wereld hebben zich op dit congres doen vertegenwoordigen; 1970 deelnemers waren ingeschreven. Nederland, dat op het derde congres met acht gedelegeerden was vertegenwoordigd, had er nu op het vijfde slechts twee en één uit Suriname afgevaardigd. Het waren dr H. van Vloten, directeur van de Stichting Bosbouwproefstation „De Dorschkamp” te Wageningen, dr Th. C. Oudemans, directeur van de N.V. Landgoed „Schovenhorst” te Putten (buiten bezwaar van 's Rijks schatkist) en ir I. A. den Hulster, hoofd van de Dienst van 's Lands bosbeheer van Suriname. Als individueel lid was aanwezig de boseigenaresse van het Landgoed „Verwolde” te Laren in Gelderland, mevrouw L. Baronesse van der Borch van Verwolde-Voûte. Het was toch eigenlijk wel zeer gewenst geweest, dat bovendien ten minste één hoogleraar van de Landbouwhogeschool te Wageningen en één afgevaardigde van het Staatsbosbeheer op dit zo belangrijke congres aanwezig waren geweest. Er bestaat helaas een verschil van mening omtrent het nut van groot opgezette wereldcongressen, waarover straks.

Bijzonder aantrekkelijk waren de ceremoniën, verbonden aan het planten van 65 verschillende boomsoorten door de voorzitters van de officiële vertegenwoordigers van de 65 deelnemende staten. Deze „dedication of the International Friendship Grove” had op 3 september 1960 plaats. De voorzitter van onze delegatie, dr van Vloten, vervulde met ernst en toewijding de hem gestelde taak. Geflankeerd door een Amerikaanse padvindster met een spade en een padvinder, die de vlag van Nederland droeg, schreed hij voort in de lange rij van gedelegeerden die verzocht waren een boom voor hun land te planten. Vooropgegaan door een militair muziekkorps, voor deze gelegenheid speciaal overgevlogen van Los Angeles naar Seattle, formeerde zich de groep vanaf de „campus” van de universiteit. Voor Nederland werd geplant een mooi exemplaar van de kleinbladige linde (*Tilia cordata* Mill.).

Deze ceremonie van de boomplanting symboliseerde de vriendschapsbanden die worden aangeknoopt ter gelegenheid van een dergelijk congres tussen de bosbouwers van de gehele wereld. In enkele redevoeringen, o.a. van dr Charles E. Odegaard, president van de universiteit van Washington en van mr Andrew W. Cordier, als vertegenwoordiger van de secretaris-generaal van de „United Nations”, Dag Hammarskjöld, kwam dit tot uiting. Ook werd tijdens deze ceremonie, midden in het „Woud van Internationale Vriendschap” een bronzen gedenkplaat onthuld, waarbij de vlag van de „United Nations” door studenten uit Peru en Noorwegen werd gehesen, tegelijk met de vlag van de Verenigde Staten. Deze beide vlaggen zullen in den vervolge iedere dag worden gehesen en gestreken, als een symbool van vrede en vriendschap tussen alle naties van de wereld.

Het vijfde wereldbosbouwcongres stond in het teken van „Multiple use of forest and associated lands”, hetgeen betekent „Meervoudige doelstelling van bos en aanverwante vegetaties”. Reeds sedert verscheidene jaren is de uitdrukking „multiple use of forest lands” een begrip geworden. Dit congres heeft in het bijzonder de nadruk gelegd op de betekenis van die „meervou-

dige doelstelling", niet alleen van het bos in de Verenigde Staten, doch ook van dat in andere landen. Hierbij is, meer dan op een der voorafgaande congressen, aandacht besteed aan het gebruik van geveld hout en van zijn nevenproducten. Ook werd veel aandacht besteed aan de rol die de bossen spelen bij de watervoorziening van grote steden en dorre gebieden, alsmede aan de mogelijkheden van recreatie, natuurbescherming en visserij. Voorts stond sterk in de belangstelling het thema bosbrand en bosbrandbestrijding. Dit probleem betreft de middelen om bosbranden te voorkomen door, in het bijzonder de jeugd, maar ook het gehele mensdom, bij te brengen voorzichtigheid met vuur in het bos te betrachten en hen tevens te overtuigen van het grote belang van het bos voor de samenleving. Daarnaast betreft

Afb. 1. Een Amerikaanse „klok” voor het aangeven van de graad van brandgevaar (Foto Oudemans)

het de middelen ter bestrijding van bosbranden, o.a. met inschakeling van helicopters, zeer modern uitgeruste brandweerwagens, een en ander bestuurd en bemand met geoefende vakkundigen. Verder werden behandeld het voorkomen van erosie, het stimuleren van het bosbouwkundig onderzoek in zijn vele vormen enz.

Wat het woord *bosbouw* heden ten dage werkelijk inhoudt is veel uitgebreider, samengestelder, ingewikkelder en nauwer verweven met onze economische structuur dan voordien. Bovendien is er sedert het eerste congres een enorme vooruitgang te constateren op elk gebied van de bosbouw-wetenschap. Met deze ontwikkeling is specialisatie onvermijdelijk geworden, waaraan echter het gevaar is verbonden het gemeenschappelijk doel van wederzijds uitwisselen van gedachten te verliezen. Het is tegenwoordig niet meer mogelijk van alles op het gebied van de bosbouw op de hoogte te blijven. Een wereldcongres draagt er toe bij het besef van de eenheid van de bosbouw te herstellen: het brengt een groot aantal mensen, die, waar ook

ter wereld, op de een of andere wijze een functie vervullen in de bosbouw, in een betrekkelijk kort tijdsbestek in persoonlijk contact met elkander.

Mijns inziens gaan de voordelen van een dergelijk congres ver uit boven de directe resultaten. Grote waarden staan op het spel op nationaal en internationaal gebied van de bosbouw. Men op tegenover nieuwe problemen, waarvan men in redevoeringen of later in publicaties, door vertegenwoordigers van verschillende landen met zeer verschillende klimaten kan kennis nemen. Men ontmoet, niet alleen op de plenaire, maar in het bijzonder ook op de sectievergaderingen, collega's waarmee de uitwisseling van gedachten in persoonlijke sfeer mogelijk is. Men leert meningen van anderen niet alleen kennen, maar ook waarderen. Ons gezichtsveld wordt groter en onze blik intenser.

Bovendien was het een goede gedachte dat, evenals zulks het geval was op het derde congres, een excursie ter keuze vóór het congres kon worden gemaakt. Men leert op zo'n excursie, vooral als deze vele dagen duurt, verscheidene afgevaardigden reeds kennen, waarmee men ook vele problemen, de bosbouw betreffende, kan bespreken. Ik laat daarom, na de openingsrede van Richard E. McArdle, hoofd van de „Forest Service” van het Amerikaans Ministerie van Landbouw en het woord bij de sluiting van het congres, gesproken door Shri V. S. Rao, inspecteur-generaal van de staatsbossen van India, een verslag volgen van de door mij meegemaakte excursies.

Ik wil hier niet eindigen zonder mijn bijzondere dank te betuigen aan, en mijn waardering uit te spreken voor iedereen in Amerika die bijgedragen heeft tot het welslagen van dit vijfde wereldbosbouwbouw congres. Meer dan ooit te voren ben ik ervan overtuigd welk een ontzaglijk werk voorafgegaan is om een congres van zo'n grote omvang te organiseren. Tijdens het congres liep alles volgens plan: er werd geen wanklank gehoord. Elke zitting begon punctueel op tijd: iedereen werkte mee om het geheel perfect te doen slagen.

Er is echter nog meer en dat is de voorkomendheid, de gastvrijheid en de vriendelijkheid waarbij iedereen in de Verenigde Staten, die ook maar enigszins betrokken was bij dit congres, ons tegemoet trad. Een en ander heeft grote indruk gemaakt op alle gedelegeerden en gasten. Ik ben ervan overtuigd dat iedere bezoeker van dit congres met vele nieuwe ideeën huiswaarts is gegaan, doch bovendien dat iedereen overtuigd is van de „good will” van de Verenigde Staten.
